

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 275.

Semte Sæssion.

86de Møde.

Lørdagen den 11te Februar.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Vil man eftersee den Lov, som oprindeligt har været fremlagt, og hvorefter Udligningen imellem det privilegerede og uprilegerede Hartkorn er skeet, saa vil man i § 17 netop finde, at en heel Deel af disse Indtægter ere satte i en ganske eiendommelig Stilling med Hensyn til Udsævnningen og Udligningen af Hartkornsbyrderne. Vi maae være fattede paa, at denne Art Krav paa Ligeliggjorelse i flere Aar i Træk ville træde frem, men de maae i disse flere Aar i Træk stadigt blive modarbejdede, indtil vi komme paa det Rene med at anerkende, at, naar engang en Afgiftsform ikke længere kan udvikles og videte benyttes som Afgiftsform, men er kommen til at staae fast, saaledes at visse Eiendomme eengang for Alle ere blevne skyldsatte derefter, saa kan der for Fremtiden ingen Udligning skee af denne Art Skattebeløb; Udligningen maa da skee gjennem en ny Skatteform, hvorved man rammer dem, der under de nærværende Forhold bestaae sig i en gunstigere Stilling; det er en af Grundene, hvorfor man stadigt, naar nye Statter kræves, stræber at oprøve dem efter en ny Maalestok; men jo mere man efterstræber dette, desto mere maae vi erindre, at de afsluttede Statter og Afgifter, og dertil hører Alt, hvad der er Tiende og har Tiendes Charakter, heste paa Eiendommen som en fast og uroffelig Størrelse, der ikke mere kan blive Gjenstand for Ligning. Det vilde jo være den allerstørste Uretfærdighed, om vi skred til at gjøre en Ligning mellem de forskellige Betalinger, som nu erlægges for Tiende. Hvor man i tidligere Tider har skaffet sig

en Affindelse paa billigere Viltfaar, der have jo de nyværende Ciere betalt saameget Mere for Stederne, fordi der var en saameget ringere Hestelse paa dem, og, vilde man nu tage endnu engang fra dem, saa var det jo den grændseløseste Uretfærdighed, og staae vi ind paa denne Vej, forfølge vi denne Sag med Degnetraven, som i sig selv er en Bagatel, saa fristes vi ind paa en Jordbund, som ikke mere er fast, saa givde vi et Exempel paa Noget, som kan blive meget omfattende og farligt i sine Følger.

W. Scholer: Jeg skal ikke tillade mig at fortsætte denne til begge Dverligheder gaaende Discussion om Degnetravens Retmæssighed eller Uretmæssighed, og jeg glæder mig over, at Forslaget er gaaet en Middelvei mellem disse to Dverligheder, hvoraf den ene paastaar, at den er en ulovligt bestaaende Indtægt, og den anden vil have den til at være en evig gjældende Canon. Jeg kan nu ikke gaae ind paa nogen af disse to Betragtninger, thi i Hartkorns-Udsævningsloven hedder det: „den Lønning, som er Gjenstand for Ligning“, og ifølge Lovens Ord kunne altsaa disse gamle Degneindtægter ikke komme ind derunder, og vi have derfor ikke troet, at de ligefrem kunne falde bort, men at de burde bortfalde ved Vacance eller ved en Overenskomst mellem Skolelæreren og Communen. Jeg veed nok, at de, der paastaar, at det ikke er en Tiende, have Ret, idet vi have Høiesteretsdom derfor, og jeg anseer det for meget uheldigt at ville staae fast disse mange forskelligeartede Lønningsmaader, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) selv kaldte en Bagatelsag, og det er en Bagatel, naar en Skolelærer hos en Mand skal have et Jaarelaar og hos en anden Mand en halv